

Előfizetési árak:

Égész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy hóra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölhasználások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Rövidlátás vagy makacsság?

Pécs, 1899. augusztus 23.

Vasárnapi számunkban az osztrák válságról elmélkedve, annak a nézetünknek adtuk kifejezést, hogy a delegáció-választásnak kilátásba helyezett megobstruálása folytán bekövetkezett osztrák válság minden valószínűség szerint nem az alkotmány, hanem a Thun-kormány bukását fogja előidézni. S ennek a nézetünknek helyes voltát ime alig pár nap múltán már megerősítik a Bécsből jövő legújabb értesülések, a melyek jól beavatott helyről arról adnak hírt, hogy *ha a német pártok a delegáció megválasztását megobstruálnák, ez nem a delegáció intézményének megszüntetését vonná maga után, hanem a Thun-kabinet bukását.*

A válság illetén megoldásának a megokolása azonban egészen arra a speciális osztrák politikai észjárásra mutat, a melyről nem tudhatni egész bizonyossággal, vajjon a teljes rövidlátás vagy a fölismeret viszonyokkal megalkudni nem tudó makacsság nyilatkozik-e meg benne. Azzal kezdi ugyanis a föntjelzett bécsi forrás, hogy az osztrák kormány nem hisz a német pártok abbéli elhatározásában, hogy a delegáció megválasztását is megobstruálják. De ha ez mégis bekövetkeznék, a kormányban bekövetkezendő személyváltozástól remélik, hogy egy más alapon alakult kormányval szemben a német ellenzék az obstrukciót legalább a legfontosabb teen-

dők elintézésére, tehát a delegáció megválasztására is, beszünteti.

Nos hát aki az osztrák fajharcból keletkezett zavaros viszonyokat figyelembe veszi, s ezt tenni első sorban kötelessége a politikusnak, az előtt teljesen érthetetlen, miből meríti az osztrák kormány azt a nézetét, hogy a német pártoknak a delegáció megválasztása ellen elhatározott obstrukciója nem fog bekövetkezni. Hisz az a helyzet, amely miatt a németek az obstrukciót fölvettek s oly makacs elszánt-sággal folytatták, egy cseppet sem fordult jobbra az obstruálókra nézve. A nyelvrendeletek most is érvényben vannak még s ehhez még hozzájárult a 14. §. törvényellenes alkalmazása, a kiegyezés oktroyálása folytán bekövetkezett adóemelés, ami nemcsak a német ellenzék obstruálási kedvét nem lohaszthatta, de a többség sorai-
ban is — bár talán csak titokban táplált — jóakaratot és elnézést szült az ellenzék akciója iránt.

Ily körülmények közt abban reménykedni, hogy a németek legerősebb ütőkártyájukat, a delegáció-választás megobstruálását ki fogják adni a kezükből, valóban nem egyéb a leggyámoltalanabb rövidlátásnál. Hisz ha egyebet sem érnek el ezzel, mint az obstrukció esetére kilátásba helyezett kormánybuktatást, már ez magában véve is elegendő ösztönzésül szolgálna nekik arra, hogy az obstrukciót a legbrutálisabb eszközökkel folytassák.

De nem kevesebb rövidlátás nyilat-

kozik meg abban a kombinációban sem, a mely az obstrukciónak egy másik kormányval szemben való fölfüggesztését reméli. Hogy az egyszerű személyi változás a legcsekélyebb hatással sem lehet az obstruáló pártokra, arról bőven nyilott már alkal-
muk meggyőződhetni az osztrák irányadó köröknek. Hisz a Thun-kabinet már negyedik a sorban, amely ellen az obstrukció lankadatlanul kitartott: hogyan várhatják tehát, hogy az obstruálók egy ötödikkal szemben engedékenyebbek lennének, ha ennek kormányra jutása nem jelentené egyúttal programjuk diadalát?

S e részben némi tapogatózásra enged következtetni a föntidézett hírforrásnak az a kitétele, hogy az obstrukció fölfüggesztését *egy más alapon alakult kormányval szemben* várják. De mi lehet az a más alap, a melyen az új kormány alakulnia kellene, hogy ezt az eredményt kivívhasa? Nos ez nem lehetne más, mint a német ellenzék programjának megvalósítása: a nyelvrendeletek visszavonása, a német hegemonia helyreállítása s talán még a 14. §. alapján oktroyált kiegyezés dezavválása is, mert minden oly kormány, amely ezeket nem írja zászlajára, csakugy szemben találná magát a németek obstrukciójával, mint a Thun-kabinet és összes elődei.

Ebben az esetben csakugyan beválnék a kombináció, hogy egy más alapon alakult kormányval szemben a német pártok az obstrukciót beszüntetnék. De he-

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Költemények prozában.

— A „Pécsi Figyelő“ eredeti tárcája. —

I.

Folytatás.

... Ott járok, hol egyszer már elhagytam, midőn lombok hullásával bucsut kellett mondanom a szülőföldnek. Megyek egyik helytől a másikig. Megállok egy pillanatra a csalit szélén s elhallgatom a madarak csicseregését. Szállanak a kedves hangok a légben, repülnek szerteszét mindenfelé. Hozzám is eljut egy-egy panaszos dal, hallgatom figyelemmel, mintha megtudnám érteni, mintha beszédé tudnám tenni az érzelmet. Elandalodok mellette s mint a szállingó dalban egymást érik a változó akkordok, egymásután kélnek emlékemben a képek a múltból, mit annyiszor eltemettem már. Elakarom üzni őket, de nincs mentség, ott tolonganak körülöttem.

— — — — — Lefelé jöttünk a hegyoldalról keresztül a csaliton. Az ösvény szűk volt, karjaimat egybe kellett fűzni, a lombok összehajlottak felettünk, szöke haja vállamra

omlott, odahajtotta a fejét . . . és elcsatant az első csók . . . Megriadtunk, égő arccal, lázas agygyal siettünk előre, reszketett egész testünk a félelemtől . . .

Most ugyancsak a fák borulnak reám, fölnézek reájuk s kínzó félelem támad bennem. Rettentően fáj valami lelkemnek, szeretném letépni a lombokat, a sutogó nehéz zöld lombokat, melyek tanui voltak annak a jelenetnek . . . mert félek . . . rettegek, hogy még valaha elárulják s az emberek beszélni fognak ő róla. Ezt meg nem tűröm, bármi történt is azóta, de a mi titkunkat senki sem fogja megtudni . . . Rohanok a régi hely felé, felállok egy fatörzsre s tépni akarom az életerős, zöld lombokat, melyek tanui voltak a jelenetnek . . . Egyszerre megmerevedik a kezem, lehanyatlík, hisz azok a lombok, melyek akkor sutogtak felettünk, már régen lehullottak . . . a mi most itt van, az már új . . . ez már a folytatás . . . !

... S a lombok, a mint tova rohanok alattuk, mindenünnen kacagva zugják fülemben . . . folytatás . . . folytatás.

— — — Künn az erdő szélén megcsap a friss szénaitlat. A virágok lágyan ringatoznak az alkonyati szellőben. Bűbajos mesékről regélnek a figyelmes hallgatónak. Nem hallgatok reájuk, eszembe jut az én regém.

... Itt jártunk közöttük, virágokat szed-

tünk, egyik szebbet akart találni mint a másik, egyszerre egy gyönyörű virágot láttunk, egyszerre nyultunk utána, a virág lehullott, megharagudtunk egymásra, elfordultunk egymástól . . . odasietten hozzá, bocsánatot kértem s egymás szemébe nézve kitünt, hogy egyformán vétkestünk, hisz a szép virágot ő nekem, én meg neki szántam . . .

Ujra eszembe jutnak az előbbi gondolatok, le akarom kaszabolni a virágokat, megijedve borulnak össze, de azután látva visszahanyatlott kezemem, mely elárulja, hogy ők nem vétkesek, hisz azok a virágok már régen lehullottak, fölzúg a kacagó gúny . . . folytatás . . . folytatás.

— — — Rohanok tovább, be a város felé, keresztül-kasul a szőlőkön. Gondolataim sincsenek . . . cél nélkül törtetek előre . . . S egyszerre azon veszem észre magam, hogy egy ismert ösvényen járok . . . Máskor el szoktam kerülni, ma azt sem bánom . . . Pedig jól tudom hová vezet . . . A környéken csend van, még emberek se járnak . . . Letérek egy mellékösvényre, így hamarabb túl leszek rajta. . . Az ösvény szélén természetes lugast képeznek az összehajló lombok . . . Keresztül megyek alattuk, jól tudom, hogy innen egyenesen a verandára látni . . . Egyszerre meghül bennem a vér, megtántorodom . . . gondolataim elhagynak . . . a verandán ketten vannak

lyébe lépne egy másik, még pedig sokkal veszedelmesebb obstrukció: a csehek és a többi szláv képviselők obstrukciója, amely nemcsak a működését tenné lehetetlenné a parlamenti gépezetnek, hanem szétrobantaná magát az egész gépezetet is. Mert a végórája ütött a parlamentarizmusnak akkor, ha a kormány a kisebbség programjának megvalósítására vállalkozik s ezt a többség ellenzése dacára keresztül-erőszakolni akarja.

Pedig a Reichsrath többsége a meghatározottabban fölvenné a harcot minden oly kormányval szemben, amely a német kisebbség követeléseinek teljesítését megkísérli. Most inkább, mint valaha, valljuk azt a nézetet, amit vasárnapi cikkünkben is kifejeztünk, hogy t. i. bármilyen kormány jöjjön is Thun után, a tüzet a vízzel, a szlávokat a németekkel összeegyeztetni az sem lesz képes. Ennek a két elemnek meg kell vívnia egymással az élet-halál harcot, a meggyezés köztük immár teljesen ki van zárva s csak az a kérdés, melyik gyűri maga alá a másikat.

S éppen azért, mert ez olyan bizonyos, mint a halál, a fejjel falnak rohanó makacsságnak kell tartanunk az osztrák irányadó köröknek azt az eljárását, hogy a viszonyok komoly mérlegelése s az ebből szükségszerűleg kifolyó konzekvenciák levonása helyett még mindig a siker legkisebb reményével sem kecsegtető, haszontalan kísérletezéssel töltik a drága időt: meggyezést keresnek ott, ahol erről szó sem lehet, a helyett, hogy kettévágnák a gordiusi csomót.

Az a gordiusi csomó pedig, amely kibontakozást ebből a zürzavarból nem enged, a hatvanhetes közjogi berendezés. Az a reálunió, amely az állami különállás fikciójával az államélet legfontosabb szerveit közöskévé tette, képtelenséggé válik akkor, mikor a közösségbe kényszerített egyik állam a fölfordulásnak olyan képét mutatja, hogy törvényes szervei fölmondják a szolgálatot s a közös ügyeknek törvényeszerű intézésében részt nem vehet.

Hisz látjuk, hogy az államéletet már-már veszedelemmel fenyegető pártharc ezt a fölfordulást csak a közösség révén idézhette elő, a melylyel Ausztria Magyarországgal a hatvanhetes törvény által összekötve lett. Ha eddig a gazdasági kiegyezés útján főtartandó közösség nem képezte volna a semmi szín alatt föl nem oldható végcélját a kormányoknak; ha most a pragmatikus közügyek parancsoló kényszerűséggel nem követelnék a delegáció kiküldését: ugyan mibe kapaszkodhatott volna s mibe kapaszkodhatnék még most is a németek obstrukciója?

Mindig csak a közös ügyek által előidézett égető szükség képezte azt az erős fellegvárat, a melyből a törpe minoritás akadálytalanul intézhette pusztító csapásait a többségre s a parlamentarizmusra. Ha ezt a fellegvárat elpusztítani, a két állam között a tiszta perszonál uniót helyreállítani lenne bátorságuk a kormányoknak: könnyű szerrel elbánhatnának a legerősebb fegyverétől megfosztott obstrukcióval.

De hát nekik nem szabad az épületet rengető Sámsonnak a haját lenyírni, hanem be kell várniok, míg az az egész épületet romba dönti s magával együtt őket is eltemeti.

H i r e k.

Pécs, 1899. augusztus 23.

Mindenkit érhet baleset.

Mikor a szalonbutor és a város szépségei közt irigység tárgyát képező mogyoró nagyságu ragyogó bouton meg volt, a nagyságos asszony hirtelen kiadta az utat a vén bárónak.

Kijátszott örült szerelmében vadul dühöngött a kis öreg, fejét vesztve panaszkodott fűnek, fának és folytonosan hajtotta, hogy nincsen fájdalom a földön, csak az övé s azt is drága pénzen vásárolta.

Az öregnek alkalomadtán elejtett ideges nyilatkozataiból nehezen lehetett volna megállapítani, hogy a bájós asszony elvesztése, vagy a haszontalanul elfecsérelt szép ezresek okoztak e neki nagyobb fájdalmat.

A botrányhajhászó közönség már napok óta ebben a pletykában duskálódott és majd-

nem általános volt a conclusió, hogy úgy kell a vén bolondnak.

Voltak ugyan irigyek is, akik hasonló olcsó beszerzési forrástól nem idegenkedtek volna s ezek nagy lenézéssel fordultak ő nagysága ellen s megállapították, hogy nagy csacsiság egy ilyen jó bolondot csak úgy ok nélkül szélnek eresztetni.

A nagyságos urat az egész dolog nem alterálta, mert önteltségében olyan magasan hordta becses orrát, hogy ami körülötte történt, arról tudomást szerezni méltóságán alulnak tartotta; de meg ő nagysága is olyan kitűnően játszotta a jó anya, kitűnő háziasszony és szigorú erkölcsbíró szerepét a férj előtt, hogy amit még a verebek is csiripeltek, előtte titokban maradt.

Hiszen ő nagysága olyan gondos és takarékos volt, hogy az eredmény szerint a megspórolt konyhapénzből mindenre került.

A kis öreg csak tovább dühöngött s forrott benne a boszu gondolata.

Egy napon aztán, mikor e dologban a sebesröptű pletyka — mint a ki a dolgát jól végezte — bevonta szárnyait vagy frissebb sütetű árán hátat fordított a réginek, nagy botrányra ébredt a város. Ellopták a nagysága boutonjait. Volt lótás-futás s még a nagyságos ur orra is mintha lekonyult volna, mert ennek az eseménynek tudomásul vételét már nem találta méltóságán alulnak.

A jó barátok és barátnők serege — nem tudom a részvét vagy a kárörvendő kíváncsiság által vezéreltetve — egymásnak adta a kilincset a nagyságáéknál, nehogy valami érdekes momentum tudtukon kívül történjék.

Nagy és nem mindennapi volt a város meglepetése, mikor a rendőrség saját külön detektívje harmadnapra megcsipte a báró boutonnal súlyosított inasát.

Jean — mint a kinek dolga rendben van — csak mosolygott mikor a kapitány elé vezették s a kapitány kérdésére feleletül a báró levelét adta át.

A levélből — melyet a báró az ékszerészhez irt — kiderült, hogy az ékszert javítás végett a báró küldi inasával.

A nagysága ugyan magáénak ismerte a rendőrségnél a boutonokat, de kénytelen volt beismerni, hogy igaza lehet a bárónak is — a ki azt magának vindikálta — és a kifizetett számlával és a bécsi aranyműves nyilatkozatával igazolta, hogy azokat a báró vásárolta.

Jeant azután eleresztették, a báró pedig mélyen meghajtva magát ő nagysága előtt, boutonostul eltávozott.

... egy leány hófehér kacsóit csókolja egy ifju Megriadva állok, fölforr eremben a vér, de azután megtörve önmagamot, könybe lábad a szemem, hogy a lehullott lombbal, a virággal lehullottam én is s ami most van, az új . . . az a folytatás . . . — Visszarohanok . . . de már ők észrevettek . . . a zsebkendőiket lengetik felém . . . én meg törtetek előre, mint az úzótt vad . . . a lengő fehér zsebkendő, a susogó lombok, a csacsogó virágok kacagva kiabálják utánam — folytatás . . . folytatás.

II.

Egyedül.

... Forró napok járnak. A tikkasztó meleg lehangoltságba burkolja a várost. Az izzó napsugarak szabadon tolakodnak mindenüvé, az árnyéktalan utcákon. Itt-ott engednek egy makulát erejükből, hol véletlenül egy-egy gömbölyű akác keskeny levelei állják el perzselő utjokat. Hanem ez itt ritkaság. Forró még a kövezet is, kiáltak az utcák. A leeresztett redőnyök, bezárt zsaluk mögöl csak néha-néha bukkan elő valaki. Ez is csak egy pillanat, a zsalu bezáródik és újra egyhangu az utca. Elfutott mindenki a rémes egyhangúság elöl, nehogy fájó zsibbadás vegyen erőt kedélyén. A zajtalan utcákon egy embert sem

látok. Üres az órákhozhat, csak én lézengek ott olykor-olykor. Gondolkodom miért teszem ezt. S a hányszor elitélem magam a céltalan sétéért, annyiszor indulok újra végig az elhagyott járdákon. Mert én keresek valakit. Keresem nap, nap mellett, de nincs, sehol, sehol. Tudom, hogy oda künn időzik s mégis hányszor látom fehér napernyőjét. A perzselő sugarak égetik agyamat, káprázatos képek támadnak előttem az öntözetlen utcák porában s én lesütött fővel ballagok. De ha fölpillantok megvillan gondolataim folytatásaként egyhangúsághoz szokott szemeim előtt egy rózsás gyermekarc, egy rózsaszín ruha. Sokszor azt hiszem igaz. De csak hiszem s járok tovább. Lassu lépteim zaja fölveri az utca csendjét, pedig oly mély az, hogy egyhangu zajától szinte magam is félek. S én mégis itt járok egyedül . . . egyedül.

... Nem bírom tovább! eredménytelen minden lépésem. Levert kedélylyel hagyom itt a várost, futok ki a fák közé. Mire odaérek bealkonyul. Itt is csend van, de az mesterkéltséggel csend. Ott a város, lármás város, itt a csendes természet hallgat A végtelen távolban messze, messze a róna szélén, a nap utolsó sugarai integetnek bucsut a fáradt földnek, míg a mögöttem fekvő erdő sudarai között, a hold közelgő fénye szűrődik át. Leheveredem a fűre, melynek finom szálai

között apró bogárkák fénylenek, örülnek a közeledő éjnek s vidáman kezdik meg megszokott mulatságaikat. A csattogó fülemüle nem zavarja a táj méltóságjeljes csendjét. Beleillik az a környezet hangulatába, mint a zakatoló szerelem a szivbe . . . Lombos tölgyek lengenek felettem. Az erdő lombjai között gyenge szellő támad, megérinti a susogó lombokat, mint a szerelmes kéz a hárfa húrjait s az érintésre a levelek között búbajos dallam kél. Édesen hangzik az erdő mélyéből e tulvilági hang s szivemben ezerszeres visszhangra talál A zöldelő halom aljám csörgedező patak fut tova, futó habjai oda-oda hajolnak a patak szélén nyíló virágokhoz, kacéran simulnak hozzájuk, minden csókjukból egy fénylő harmatcsepp támad. Ez is idevaló az idili környezetbe, mérsékli az ábrándos lelket. A patak tova fut, a habnak válni kell virágjától: Ilyen az élet.

... Elmerengek ezeken. Elandalit a környezet. Oly idili itt minden, oly telemelő hangulat kél a szivben. A környék mind, mind boldogságról beszél, a susogó lombok között a nyár, a boldog szerelem szava szól. Marasztal még a legkisebb fűszál is de én sietek, távozom innen, hisz itt még kínosabb, rettentőbb lenni egyedül . . . egyedül.

Zombory Dezső.

Nem kutatom, hogy a lovagiasság szigoru szabályai szerini korrektül járt-e el a báró, mikor visszalopatta az ékszert, de mikor a boszu olyan édes és a kijátszott szeretőnek sokat meg lehet bocsájtani.

A nagysága megtanulta, hogy ingyen csak a meghalás; és a nagyságos ur már ezideig talán reájött, hogy a konyhapénzből nem lehet sokat megszórolni.

A nagysága a rendőrség további kutatását már nem kísérte figyelemmel.

Napirend 1899. augusztus 24-én.

Naptár: csütörtök, aug. 24. — Róm. kath.: Bertalan. — Prot.: Bertalan. — Görög-kel.: (aug. 12.) Fotin. — Zsidó: Elul 18. — Napkél 5 óra 8 perckor; nyugszik 6 óra 54 perckor. — Hold kél 8 óra 29 perckor este; nyugszik 9 óra 47 perckor reggel.

Időjárás. Kikötés a központi meteorologiai intézet jelzése szerint: Hőemelkedés, jelentékeny csapadék nélkül.

Nagy vízvezetési bizottság ülése a városháza nagytermében d. u. 3 órakor.

— (Iskolatársak találkozója.)

Holnap (csütörtökön) délelőtt 11 órakor a »Nádor« vendéglőben találkoznak a pécsi római katolikus főgimnáziumnak ezeltől harminc évvel érettségizett növendékei. Az iskolatársakat, kik akkor negyvenheten voltak, Szuly János és Csigo János ügyvédek hívták egybe a holnapi találkozóra. Az ez alkalomból a a belvárosi templomban délelőtti 11 órakor tartandó hálaadó istentiszteleten Szuly Aladár Schubert »Ave Mariá«-ját fogja Buday Dezső orgonakísérete mellett énekelni.

— (Esküvő.) Hubalovszky Károly, m. kir. posta-táviráda számtanácsos, ma délelőtt féltizenegy órakor kötött házasságot a m. kir. állami anyakönyvvezető előtt Kisasszony Antonival, özv. Kisasszony Józsefné leányával. Tanúk voltak Kindl József, kölcsönössegélyegyleti igazgató és Tihanyi Sándor, posta-táviráda főtiszt.

— (Szabadságon.) Rónaky Ignác, városi rendőrkapitány ma kezdte meg három hétre terjedő szabadságát.

— (A Duna áldozata.) Nagy Lajos fajszi r. kath. segédlelkész még a mult hét keddjén harmadmagával fürdött a Dunában, egyszerre az ár elsodorta s eltűnt nyomtalanul; a vele fürdött orvost is csak hálóval sikerült kimenteni. A kalocsai érsek a szerencsétlen fiatal lelkész holttestének kimentéseért 1000 frt jutalmat tűzött ki s csak mult szombaton sikerült megtalálni a rokonszenves, 27 éves, derék fiatal lelkész hulláját. Három hónap óta volt csak Fajszon, de ez idő alatt is mindenki tiszteletét és rokonszenvét sikerült megnyernie a tragikus sorsot ért fiatal lelkésznek.

— (Szerencsétlenül járt kerékpáros.) Akár állandó rovatot lehetne a lapok hasábjain nyitni ama balesetek számára, melyeket vagy biciklisták okoznak, vagy melyek a kerékpárosokat érik. A legutóbbi baleset hőse Grünbaum Dávid pécsi lakos magánhivatalnok, ki tegnap délután kerékpáron kirándulást tett, mely útjában el is jutott Pellérdig, itt azonban gépe egy kőben megakadt s a kerékpáros oly szerencsétlenül bukott le, hogy bal lábán erős inrandulást szenvedvén, kocsin kellett Pécsre szállítani.

— (Ki az illetékes?) Érdekes dolgot közölnek a lapokkal Bécsből. A napokban — ugyanis — megtörtént, hogy Budapest és Bécs között a vonaton két uri ember össze-

szólalkozott egymással s a szóvita hevében felképték egymást. A felnyakalt uri ember elvitte a kapott pofonokat Bécsig s ott emelt panaszt támadója ellen, ki néhány állomással Bécs előtt hagyta el a vonatot. A panasz folytán azonban jogászörökben Bécsben az a kérdés merült fel, hogy a bécsi kerületi bíróság illetékes-e a panaszban való ítélkezésre, mert a panaszos budapesti, a panaszlott pedig pláne Erdelybe való. E kérdés eldöntéséig a felképtelt ur aligha fog elégtételt nyerni útlegeiért.

— (Betörés a malom-utcán.) Az éjjel a felsőmalom-utcában betörés történt. Az Erreth Antal bőrgyáros házába a valószínűleg rosszul becsukott ablakon át hatolt be egy eddig ismeretlen tettes s a szobában, hol senki sem aludt, mindent átkutatván, egy pár ezüst, négykaru gyertyatartót vett magához, melyekben E. K. és E. A. monogramm van. A vakmerő betörő azután a szomszédszobába is belopózott, ahol aludtak és az éjjeli szekrényről, közvetlenül egy ágy mellől, elemelt egy arany melltűt, melynek közepén gyöngyökkel körített brillánt és zafir kövek vannak. Így dolgát jól végezvén, az ablakon át eltávozott a betörő, kinek garázdálkodását csak reggel vették észre. A rendőrség megindította a nyomozást a tettes után.

— (A „Sáedi vadásztársaság“) e hó 20-án tartotta tisztújító közgyűlését, a mely alkalommal a tisztikar egyhangulag a következőkép alakult meg. Diszelnök Máthé Ödön főszolgabíró, elnök dr. Borsitzky Imre kir. járásbíró, intéző dr. Jakab Lajos ügyvéd es pénztáros Bálint István körjegyző.

— (Legény-egyesületek kongresszusa.) A katolikus Legényegyesületek országos gyűlése tegnap kezdődött Székesfehérvárott. A pécsi kath. Legényegyesületet Virág Ferenc lelkész képviseli a kongresszuson, kit a kongresszus titkárává választottak.

— (Pályázat.) Az igali királyi járásbírósnál telekkönyvvezetői állásra pályázat hirdettetik. A 800 forint évi fizetéssel és 175 forint lakbérrel javadalmazott állásra a pályázati kérvények négy hét alatt adandók be a kaposvári királyi törvényszék elnökéhez.

— (Tiltakozó népgyűlés Szigetvárott.) Megirtuk, hogy Olay Lajos, a szigetvári kerület orsz. képviselője, Szigetvárott járt, hogy egy a Hentzi-botrány miatt tiltakozó népgyűlés összehívását szervezze. E tárgyban Barla Szabó János a szigetvári függetlenségi párt elnöke a következő felhívást bocsájtotta ki: »Tisztelt polgártársaim! Van szerencsém tisztelettel tudatni, miszerint nagyságos Olay Lajos képviselő Budapestről választókerületébe jött, hogy a nemzetünket a Hentzi-féle ügyben ért erkölcsi arculcsapás ellenében célba vett tiltakozó gyűlésen részt vegyen. Felhivom ezért tisztelt polgártársaimat, hogy a jövő vasárnap, augusztus hó 27-ik napján, délután 3 órakor a szigetvári nagy-vásártéren tartandó gyűlésre pártkülönbség nélkül minél nagyobb számban megjelenni sziveskedjenek, hogy a fentebb is jelzett Hentzi-féle botrányos ügyben honfiai keblünk mély elkeseredésének minél jelentősebb kifejezést adhassunk.«

— (Eljegyzés.) Gulyás Ferenc, Somogyvármegye tanfelügyelője eljegyezte Budapesten Filipovics Irénkét, Filipovics József

posta- és táviratitkár és neje, Bátorfi Emilia leányát.

— (Sikkasztás egy sóhivatalban.) A dunaföldvári sóhivatalban, mint lapunknak írják, okmányhamisításra és sikkasztásra jöttek rá. A vizsgálatot Fink Kálmán szegzárdi m. kir. pénzügyigazgató és Krautszak József szegzárdi számvevőszéki főnök ejtették meg. A hiány nagyságát ezután fogják csak megtudni, ha az összes sókészletét át-mázsálják.

— (A halálraitölt rablógyilkos.) Megirtuk a minap, hogy a zágrábi fegyházból megszökött egy Cvetkovics Ferenc nevű rab, a kit rablógyilkosság miatt kötéshalálra ítelt a törvényszék. Két napig bolyongott Zágráb vidékén, mikor elfogták a csendőrök. A rablógyilkos sehogy sem akar belenyugodni végzetébe. Életét nem tudta megmenteni szökéssel s nem akar a hóhér kezei között meghalni. Mint zágrábi lapok írják, Cvetkovics hat nap óta egy falatot sem evett. Éhséggel akarja elpusztítani magát. Mindent visszautasít, a mivel kínálják, csak a vizet nem. Vizet rengeteg mennyiségűt iszik.

— (Harc egy részeg emberrel.) Kurd községben Breitenstein József korcsmájában nagy multság volt a minap. A multságon két testvér, Cser István és Cser György mindenáron verekedést akartak kezdeni, miért is a csendőrök bekisérték őket a község házára. Kihallgatásuk után szabadon engedték őket s ezek erre visszamentek a korcsmába. Onnan azután egy községi őrrrel ismét visszakisértették a község házára őket, de Cser István az őr elől megugrott. Cser György pedig a most már kísérelül csatlakozott csendőröknek is ellenszegült, a községi őrokre pedig kést rántott. Nagynehezen megfékeztek, a mikor megzsebéből egy revolvert rántott elő.

— No kutyák, most már lövök!

Kiáltotta és lőtt volna is, ha ki nem csavarják a csendőrök a fegyvert a kezéből. A dühöngő részeg erre megkötözve kísérték be a tamási járásbírósnak börtönébe, hol most pihen babérain.

— (Telefon és a bacillus.) Sokszor volt már szó arról, hogy a telefon veszedelmes, mert beszélő kagylója ragadós betegséget terjeszthet azoknak a bacillusoknak az útján, amelyeket rálehelnek. Egy Chicagóban megjelenő orvosi lap foglalkozván ezzel a kérdéssel, határozottan kijelenti, hogy a telefonnak ez a veszedelmessége nincs. Egy orvos állítólag megint talált egy telefonkagylón bacillust és a dologgal foglalkozott a város egészségügyi hatósága. Adatokat gyűjtött, megvizsgálta az összes telefonokat és végül konstataulta, hogy a telefonkagylók nem közvetítik a bacillusokat, A telefon használata nem követeli meg, hogy egészen érintsük a kagylót s ha kellő távolságban tartjuk magunkat, ki van zárva, hogy beleheljük a bacillusokat, ha esetleg ott vannak a kagylón. Minthogy eddig azonban nagyon ritkán konstataáltak a bacillust a telefonkagylón s még abban az esetben is, ha ott is van, szinte képtelenség, hogy ártasson, tehát úgy mondja a chicagói ujság, nincs veszedelem. De az amerikai sajtó mégis tele volt cikkekkal, amelyek a telefonnak a veszedelmességét bele kürtölték a világba. Hát erre is megfelel az orvosi lap. Azt mondja, hogy azok a cikkek mind azért

íródtak, mert egy vállalkozó el akarja helyezni az ő új találmányu telefonjait, amelyek állítólag teljesen kizárják a bacillust.

— **(A közkórház kibővítése.)** A városi Tanács ma terjesztette fel a belügyminiszteriumhoz a városi közkórházzal kapcsolatos elmebeteg-osztály felállítására vonatkozó jelentését. A jelentés szerint a kibővítéshez szükséges kétemeletes épület és udvar nem az először tervbe vett, de kicsinynek bizonyult Horváth Kokán-féle telken, hanem az ezzel szomszédos püspöki telken emeltetnék, mely 2 hold 386 □ öl területű s melynek átagegésését e célra a megyéspüspök a polgármester megkeresésére már kilátásba is helyezte. A jelentéshez csatolva vannak a Schlauch Imre építész által készített építési tervrajzok és egyéb kimutatások, melyeket ama kérelem kíséretében terjesztett fel a Tanács, hogy mivel Pécsen és a megyében igen sok az ápolás hiányában levő elmebeteg, a miniszter sürgősen intézkedjék az elmebeteg-osztály felállítása iránt.

— **(Uj posta-utalványok.)** A német birodalmi posta megint egy igen praktikus újítással javult. A jövő hónapban új posta-utalványokat bocsátanak ki, amelyeknek majdnem a felerésze lemetszhető és írásbeli közleményeknek van föntartva. Az utalványon kívül a földönak tehát nem kell külön levelet írni, mint eddig, mert közleményeinek éppen annyi hely jut az utalványon, mint egy levelezőlapon.

— **(A tótok harca.)** Kemény tusát vívtak a napokban az üveges és drótos tótok Frank Samu paksi lakos vendéglőjében. Leginkább *Pruzsina* Jakab ablakos tót legénykedett s kihívóan adta a drótos tótoknak tudtára, hogy ő nem fél egy egész armádia drótosától sem. Ezt a drótosokra kicsinyítő nyilatkozatot nem hallgatták nyugodtan sokáig *Begles* György és *Grappa* József drótosok, mert székeket ragadtak és azzal össze-visszaverték a hetvenkedő üveges tótot, a kit azután kidobtak az utcára. Szegény *Pruzsina* a csendőrök találták meg vérében és bevitték a kórházba. A két drótos elinált ugyan, de a határban elfogták őket és visszakísérték a bírósághoz.

— **(Magától folyt az istenáldás.)** Valóságos istenáldásnak tartotta *Suri* István dunaföldvári lakos, hogy a padlás falából, mely közös volt *Weisz* Vilmos gabnamagtárának falával, csak úgy ömlött zsákjaiba a gabona. A mint teltek *Suri* uram padlásán a zsákok, azon mértékben fogyott *Weisz* magtárában a buza. Ezt észre is vette a kereskedő s kutatni kezdte az okot. Csakhamar rájött, hogy magtára fala át van furva és a lyukon *Suri* padlására folyik a gabona. A gabna kereskedő óvatosságból csendőrökkel ment a szomszédjához, a kinek padlására akkor is ömlött egy vékába a falból az istenáldás. *Suri* tagadja, hogy a falat ő szurta volna ki, hanem az egerekkel mentegetődzik, mintha azok csinálták volna a lyukat. A gabonát elkobozták, *Suri* pedig feljelentették.

— **(Eltolt hidpillérek.)** Mig Budapesten a házeltolás eszméjét — gyakorlatilag — nem igen akarják elfogadni, Amerikában a Pacific-vasut mérnökei ezalatt a *Missouri-Bismarck*, éjszakai *Dakota* állam fővárosa mellett átvívó vasuti hid egyik oszlopát hét láb-

nyira tolták el oldalt. Ugyanis az eredeti alapozás nem látszott elég erősnek, ezért eltolták. Az eltolt hidoszlopot ideiglenesen megtámasztották, hogy a forgalom fenn ne akadjon s miután az alapot megerősítették, az oszlopot a régi helyére visszahelyezték.

— **(A halak itélőképessége.)** Hogy emlékezőtehetségük, vagy itélőképességük van-e a halaknak, ezt is tanulmányozzák már egynémely tudósok. Most *Semons* számol be megfigyeléseiről, a melyeket egy tengeri utja alkalmával tett. Egy napon belevetette a tengerbe rákból készült ételének a maradékát s látta, hogy a nagyobb darabok után jó negyedméteres halak kapkodnak, a melyek a hajó alól kerültek elő. Ugynevezett paizsos halak, a melyeknek az a sajátságuk, hogy a fejükön és a nyakszirtjükön lévő kapcsoló korongok segítségével odatapadnak a nagyobb halakhoz, vagy hajókhoz és vitetik magukat. *Semons* horogra szurt fel egy darab rákhúst és sikerült is így egy ilyen halat megfognia. De csak egyet aznap, mert a többiek hozzá sem nyultak sem a horgon lévő darabokhoz, sem a többihez. Egyiküknek az eltűnése figyelmessé tette őket a veszedelemre. És minden nap csak egyetlenegy halat sikerült fognia *Semons*nak.

— **(Leégett malom.)** Nagy tűz volt az éjjel *Bisse* községben. *Molnár* Bélának a község alsó végén álló malma gyuladt ki eddig még ismeretlen okból és porrá is égett. A különálló malom hatalmas tűzét a lakosság nem bírta megfékezni s így az teljesen elpusztította az épületet, mintegy négyezer forint kárt okozva a tulajdonosnak. A hatalmas tűz a községet nem veszélyeztette ugyan, mert elkülönítve feküdt a malom, de annál inkább veszélyben volt a községi erdő, mely ha az uralkodó szél nem hajtotta volna ellenkező irányban a lángokat, szintén tüzet fogott volna. A leégett malom biztosítva volt s így az okozott kár nagyrésztben meg fog térülni.

— **(Póruj járt tolvajok.)** Ádám *Vilmós* kiskozári lakos présházába az elmúlt éjjel két ismeretlen egyén betört. A tolvajok mit sem találtak a présházban, melynek berendezését s a benne volt élelmiszereket csak nem rég szállították el a gazdának *Kis-Kozáron* levő lakására. De a tolvajoknak ennyi még nem volt elég a »pech«-ből, mert ráadásul a hegyőrök észrevették őket s bekísérték a községi előjárósághoz, mely a jó madarakat át fogja adni a bíróságnak.

— **(Herceg és színésznő.)** Anglia egyik legelső arisztokratája, a manchesteri herceg, házasodni akar, már négy vagy öt év óta. S mivel a herceg már régóta pillanatnyi pénzszorulásban szenved, alig van Angliában, Franciaországban és Amerikában dúsgazdag leány vagy fiatal özvegy, akit a herceg már el ne akart volna venni. Most ismét Amerikában jár *Manchester* hercege, ahol legujabban egy newyorki színésznő, *miss Gertrude Elliot* több millióra rugó vagyonán akadt meg a szeme. S mivel a milliomos színésznő látszólag szívesen fogadja a koldus-herceg udvarlását, nem lehetetlen, hogy *miss Elliot*-ból *Manchester* hercegnője lesz.

— **(Lövöldöző gyümölcstolvajok.)** *Weisz* János kalaznói lakos kertjében egyik este öt napszámot kapott rajta, mikor

azok gyümölcsöt loptak. A tolvajok a gazdát látva kövekkel kezdték hajigálni és egy kő azt bal szemén meg is sértette. Azután az egyik tolvaj revolvert rántott elő és két lövést tett *Weisz*-ra. Szerencsére a lövések nem találtak, mire a tettesek elfutottak. *Weisz*, kinek szeme súlyosan megsérült, feljelentette a tolvajokat a bíróságnál s most folyik ellenük a vizsgálat.

— **(A geberdusz.)** A geberdusz tegnap este egész hőssé tette *Simon* István napszámot, a ki minden áron bele akart kötni a járókelőkbe a siklói-országuton. Egy kollégájával, *Váci* Bénivel sikerült is összekülönböznie, mire olyan hatalmas verekedés keletkezett köztük, hogy egy rendőr alig bírta őket szétválasztani. Egyelőre a torony alatt várják, hogy mi lesz a jutalmuk a verekedésért.

— **(Tévesztett úton.)** Ma korán reggel egy vasborona alkatrészeit és egyéb vasszerszámokat vittek be egy egész kocsival a városháza udvarára. Elakarták valamerre szállítani onnan, a hol eddig voltak s hol a végrehajtó már legközelebb rájuk mondta volna, hogy a hitelezők javára lefoglaltatnak. Most azután ez elől akarták eltüntetni az értékes holmikat, de a nem egyenes úton való járás sikertelen volt, mert beleszólt a rendőrség és még elég jókor biztonságba helyezte a veszni indult ingóságokat.

— **(Elgázolt öreg asszony.)** Vasaszon tegnap özvegy *Keresztes* Jánosné, egy hatvanéves öreg asszonyt *Bitó* Pál odaváló lakos kocsijával elütötte s a kocsikerekei átmentek a szerencsétlen öreg asszony bal lábán, mely térdén felül eltörött. Az asszonyt, kinek felgyógyulása hónapokat fog igénybe venni, lakásán ápolják, az ügyetlen kocsis ellen pedig megtették a feljelentést.

— **(Megvert emberek.)** Hidasdon véres verekedés volt a minap. *Schultheisz* Konrád, *Pinkel* Henrik és *Donner* János vesztek össze az utcán s mikor szóval nem bírták egymást legyőzni, egy házkerítésből szakgattak ki karókat és azzal támadtak egymásra. *Schultheisz* azonban nagyobb volt itt is a szerencséje, mert mind a két ellenfelét véresre verte. A megvert emberek most a bíróságnál keresnek elégtételt.

— **(Megcsipett tolvaj.)** Darázs községben póruj járt egy tolvajt, a ki *Dakánics* János udvarán akart betörést elkövetni. Ugyanis a gazda észrevette és rajta ütött az éppen a kamaraajtót feszítgető tolvajon. Megfogta, fel is ismerte, hogy az *Horvát* György darázi napszámos. A megcsipett tolvaj utolsó erőfeszítéssel azonban kiszabadította magát a gazda kezei közül és ott hagyván kezei között a kabátját, eliramodott. Természetesen a kabát elég korpusz delikti volt arra, hogy a megcsipett tolvajt másnap feljelsék a bíróságnál, hol most folyik ellene a vizsgálat.

— **(A kürtőkalap ellen.)** A »kürtő«-nek nevezett cylinderkalapok végperceiket élik. Londonból jelentik, hogy az ottani *godwood*-i löversenyek alatt érte a halálos döfés ezt a divatszörnyet. A londoni divat szerint ugyanis az előkelő urak a legmelegebb nyári napokon is hosszú tekete kabátban és kürtőkalapban jelentek meg a versenyeken. Pár évvel ezelőtt a walesi herceg azzal lepte meg a társaságot, hogy világos ruhában és puha kalapban jött a versenyre, mint aféle country-gentleman. A herceg akkor csak egymaga viselte a puha kalapot. A következő

évben már többen utánozták, míg lassan-lassan egészen diadalmaskodott a józan gondolkodás a divat botorságain. A multkori exotikus hőség végre egészen megváltoztatta az angol sportközönség toilettjét. Az első három napon át mindenki fehér öltönyt és alacsony kalapot viselt, a negyedik versenynapon, az ugynevezett »Cupdai«-en, a walesi hercegnő is megjelent s ezért az urak nagyrésze újra fekete kabátba és cylinder alá bujt, de a walesi herceg ezuttal is tüntetőleg szürke puha kalapot viselt fekete szalaggal. A chambridgei herceg alacsony barna kalapban, a yorki herceg puha fekete kalapban, Soltykow herceg pedig fehér szalmakalapban jelent meg. Ez a demonstráció végleg kiirtja a cylinderek kötelező divatját. Nemrég a fiatal Earl of Roseberry is azzal tüntetett, hogy az Epsom-College versenyein a díjakat szürke ruhában és szalmakalapban osztotta ki a győzteseknek, amin fölötté csodálkoztak a megjelent urak, a kik valamenynyien fekete ruhában és magas cylinderben izzadtak.

— **(Meglopott gazda.)** *Schule* Károly, keskendi lakos, vásárra készülvén, kocsijára öt zsák buzát tett fel, hogy majd eladja. A kocsit aztán éjszakára őrizet nélkül maradt az udvarban s mikor hajnalban a gazda indulni akart, a kocsit üresen találta. Úgyes tolvajok lelopták róla az öt zsák buzát. A káros feljelentésére megindult nyomozás során azonban csakhamar feltalálták a tolvajokat *Dobszai József* és *Tóth József* karancsi csavargók személyében, kiket bekisértek a mohácsi járásbíróház börtönébe.

— **(A Sziámban öngyilkossá lett magyar.)** Néhány hónappal ezelőtt irtuk, hogy *Bohus János*, volt tolnai lakos, *Bangkok*-ban, Sziám fővárosában öngyilkossá lett. A

bangkoki cs. és kir. osztrák-magyar konzulátus a főváros tanácsához jelentést küldött az esetről s ezeket írja: A konzul részletes vizsgálatot tartott a dologban s megállapította, hogy *Bohus János* csakugyan maga vetett életének végét. Sátorában borotvával elmetszette a nyakát és mire szolgálja észrevette, már kiszenvedett. Semmitéle levelet, vagy irást nem hagyott hátra s így tettének okát kimutatni nem sikerült. Maradt azonban bizonyos mennyiségű készpénz és kevés különféle ingóság utána, miért is a konzulátus az öngyilkos hozzátartozóit nyomoztatja. Időközben újabb megkeresés érkezett a konzulátustól, mely ismét több szempontból érdekessé teszi a dolgot. *Bohus* hátrahagyott irataiból ugyanis kiderült, hogy kevéssel halála előtt összekötésben állott bizonyos *Portofée* és társa *yokohamai* céggel és ennek nevében fiatal és szép magyar hölgyeket keresett a cég szolgálatába pénztárosnői és más efféle teendőkre. Ilyen tárgyú hirdetést is tett közzé egyik budapesti lapban 1897. évi egyik áprilisi számában. A konzulátus szerint ez a nagyszámu és fiatal hölgyekre vonatkozó vállalkozás igen gyanus, a mit csak fokoz az a körülmény, hogy az öngyilkos hátrahagyott iratai között igen sok hölgytől származó levelet találtak, nagyrésztüket arcképekkel felszerelve. Érdekes a konzulátus megkeresése annak utóirata miatt is. Ez csak egy kis rövidke kérelem: »Sziveskedjék a magyar hatóság választását lehetőleg németül írni, mert Sziámban olyan embert nem igen lehet találni, a ki magyarul tudna.« A magyar hatóságoknak meg van azonban az a vigasztalásuk, hogy a külföldi konzulátusokkal a király személye körüli miniszterium útján leveleznek s így nem kényszeríthetők a német fogalmazásra.

— **(Kiegett bolti helyiségek.)** *Bonyhádon* — miként tudósítónk írja — ki-

gyuladt egy vegyeskereskedés és az üzlet belseje tulnyomó részben leégett. Ez már az ötödik boltitűz *Bonyhádon*, aránylag rövid időközben. A leégett üzlet tűzvész ellen biztosítva volt. Magyarországon is nagy bolti tűz volt a napokban. *Schwarz Mór* kereskedésében támadt a tűz, állítólag a gyufaraktárban s az egész üzletet elpusztította. A kár itt is hetedfélezer forintot tesz ki.

— **(Cigányok királynője.)** Egyik new-yerseyi erdőségben gyűltek össze Amerika cigánytörzseinek a képviselői, akiket a 94 éves *Kigyó Mari*, aki emberemlékezet óta uralkodik a cigányok felett, hívott össze gyűlésre s miután az élete végét érezte, gondoskodni akart az utódjáról. Két jelöltről van szó: a 16 éves *Harrison Dean* s az egy évvel idősebb *Harrison Laurelról*. Mind a kettőnek törzstája háromszáz éves, egyforma népszerűségnek örvendenek, így csak nagyon kis többséggel választották meg az új királynőt, Laurelt. Már másnap korán reggel végbe is ment a koronázása. Az új királynő kaleidoszkopszerűen tarka színű szoknyában, tűzpiros kabátkában térdelt le az öreg királyné előtt, aki ragyogó koronát tett a fejére. Ezután a cigányok odasereglettek az ifjú királynőhöz s hűséget esküdtek neki, amit ez a szokásos formáság szerint fogadott. A ritka ceremóniát óriási közönség nézte végig.

— **(Anglia legszebb asszonya.)** *Mrs Langtry* megint férjhez ment. A walesi hercegné is sokat boszankodott *mrs Langtry* szépsége miatt, mert a walesi herceg, a ki nagyon tudja becsülni a női szépséget, évekig

zsaszínű napsugár a tenger ezer apró hullámaiban, már talpon volt a kis falu. Gyermekek játszottak a fővényen, a kutyák hangos, vidám csaholásba kezdtek s a falu férfiai legszebb ünnepi díszükben, dacára a kora hajnali óráknak várakozásteljesen jártak fel és alá a tenger partján. Az egész falu megelevenedett, csomagokat, ládákat raktak a partra s olyan szokatlan élénkség támadt a szigeten, melyet *Stavó* már évek hosszú sora óta nem látott, csupán *Knuth Mende* gunyhója maradt sötét és csendes, mintha lakói még nem ébredtek volna fel.

A reggeli után bárkákat bocsájtottak a vízre s rövid idő múlva élénk közlekedés keletkezett a hajók és »*Stavó reménye*« között. A partra rakott ládákat a bárkák most a briggre szállították, hol a hajó kapitánya, *Harding Henrik* parancsait osztogatta legénységének, mely hangyaszorgalommal fáradozott a hajó menetképesé tételén. Felfeszítették a vitorlákat, melyek büszkén, vidáman lengedeztek a támadt hűs hajnali szellőben.

S míg a távozók hozzátartozói azzal voltak elfoglalva, hogy a hajó legénységének felszerelését fedélzetre juttassák, az asszonyok az ebéd készítésén fáradoztak. Az utolsó ebédet főzték, melyet hosszú időre övéik társaságában költenek el.

Dél közeledett. A hajó főárbocán a paron állók örömrivalgása közben kibontakozott *Norvégia* lobogója, mely egyszersmind annak is jele volt, hogy a hajó készen áll az indulásra. A kisdud bárkák is zászlódíszit öltöttek, mert a honn maradók elhatározták, hogy néhány mért-földnyire elkísérik csolnakjaikon a távozó rokonokat. Még az öreg *Kjár Kjarsen*, ki csak ritkán jött a faluba s

erős theát főzön. Mikor visszatért, férjét még abban a helyzetben találta, melyben távozásakor hagyta.

— Itt van, igyál — szólította meg férjét — ez jót fog neked tenni.

— Óh én nem vagyok beteg *Greta*! Te engem félreértesz. Nem én rólam van szó, hanem azokról a szegényekről, kik a »*Stavó reményével*« utra kelnek. Istennem! Hogyan kellene ezt a veszélyt elhárítani?!

— *Micsoda* bolond dolgokat beszélsz itt össze-vissza? — kérdezte az asszony s mosolyogni próbált, de a mosoly megtagyott ajkain, amint férjének kétségbeesett arcára tekintett.

— Te is? Te is neveltségessé igyekszel tenni azt, a mit saját szememmel láttam? Gúnyolod a végzet intő ujját, melylyel már kétszer fenyegetett meg? Erőszakosan romlásomba akarsz kergetni? Jobb lenne ha tanácsot adnál, miként tartsam vissza a többieket is? Vajjon fognak-e nekem hinni?

— Neked hinni? Elment az eszed?

— Nem *Greta*. Észnél vagyok s tudom, hogy nem fogom lábamat a *Stavó reményének* fedélzetére tenni. Ez bűn volna, merénylet ellened s gyermekünk ellen!

— Jól hallok? Te nem akarsz elmenni? Ezt nem szabad tenned. *Harding Henrik*nek adott szavadat nem szabad visszakérned.

— Én már megtettem, de ő elutasította kérelmemet. Most már mi sem köt hozzá.

Az asszony mintha nem akarna hinni füleinek, közelebb lépett férjéhez.

— Te már megtetted és nem szégyeltesd magad?

is bámulói közé tartozott. A londoni osztrák-magyar nagykövetség katonai attaséja, Eszterházy herceg, meg éppen nőül akarta venni, mikor az ünnepelt szépségnek a férje, mrs Langtry meghalt. Ez a csodaszép asszony Jersey sziget egyik falujában, de Bretonban született, ahol pap volt az atyja, 1881-ben, tehát már jó régen, a színpadra lépett Londonban; Antonius és Cleopatraban Cleopatrat játszotta, óriási sikerrel. Habár nagyon gyenge tehetségű, sőt kissé korlátolt felfogású leány volt, mindenkit meglepett szépségével és mozdulatainak bájoságával. Ez mindenesetre oly tulajdonság, amelyért érdemes volt különleges darabokat írni. Azokban a darabokban, amelyekben mrs Langtry föllépett, az ő megjelenésén kívül minden egyéb mellékes volt s ha ő föllépett, nem is a darabot akarta látni a közönség, hanem őt. Most, hogy a férje meghalt, mrs Langtry újból férjhez ment — egy 28 éves, rendkívüli előkelő külsejű urhoz, mr Hugo Geralde de Bathoz, a híres tábornok fiához és leendő örököséhez. A derék tábornok természetesen nem is sejtette, hogy a fia egy színésznőt, sőt egy ő nála 12 évvel idősebb nőt fog nőül venni. Az esküvőt nagy titokban tartották meg Jersey szigetén.

— **(Nehéz sorsban.)** Ma délelőtt egy szánalomraméltó öreg anyóka járt a vármegyeházi uraknál; segélyt kért, enyhülést borzasztó nyomorára. Sirva panaszkolta, hogy három napja már nem evett s miután koldulási engedélye nem volt, nem merte igénybe venni a könyörületes szívű emberek segítségét sem.

Ózv. Burger Józsefnének hívják az asszonyt, akinek most majd koldulási engedélyt állítanak ki a hivatali urak, hogy hátralevő napjait ne kelljen éhségben töltenie.

— **(Péter és Pál.)** Nem a Péterek és Pálok kettős névünnepeiről van szó, melyeken vége-hossza nincs a gratulációs cognacozásnak s egyéb ilyen ünnepi eszem-iszomnak, hanem szó van Zsivkó Peter és László Pál rácpetrei lakosok viselt dolgáról, kik a falu korcsmájában olyan patáliát csaptak, hogy a hatóság embereinek kellett őket kilakbólitani a korcsmából. Legsikerültebb »stikli«-jük az volt, mikor az őket csendre intő korcsmárost saját házából kilökték. Ez volt az, mi a korcsmárost arra készítette, hogy igénybe vegye segítségét a hatóságnak, mely megtette a két garázdálkodó ellen a feljelentést.

— **(Elkobzott fegyverek.)** Egy ideig csönd volt, az elkobzott fegyverek dolgában, míg nem a napokban ismét fegyvervizsgálatot tartván a hatóság emberei, több járási közséből adózás alól elvont s orvvadászatra használt összesen hat darab egy és dupla csövű fegyvert, valamint pisztolyt koboztak el, melyeket beszállítottak a járási főszolgabírói hivatalba.

— **(Talált dinnye.)** Tegnap délelőtt Udvard község határában az aratók egy felvágatlan görög dinnyére akadtak. Ez ugyan nem valami különös dolog, ilyen dinnye érő szezonban, az már azonban furcsa, hogy a dinnyében valami három paklira való kénes gyufát találtak, melynek fejei már úgy el vol-

tak ázva, hogy a dinnye bélét teljesen megmérgezték. Hogy ki készítette ezt a mérges dinnyét, s hogy a gyilkoló étel kinek volt szánva, azt a megindított nyomozás fogja kideríteni.

— **(Megint a kasza.)** Rémséges egy eszköz ez, melylyel csekély erővel úgy lehet a halált osztogatni, mint akár az a félelmetes zörgő csontváz, mely allegorikusan szintén kaszát szorongat a kezében. Csak lapunk tegnapi számában adtunk hirt olvasóinknak arról a kaszával vívott párbajról, melyet Juhász Ferenc és Varga (Cifra) Sándor vívtak egymással, mely azonban szerencsére komolyabb baj nélkül mult el, s ma már ismét be kell számolnunk egy olyan balesetről, melynek okozója szintén a kasza volt. A Csokoládé csárda melletti réten voltak elfoglalva Kocsis József és Bányik János mezei munkások. Az utóbbi kaszáját akarván fenni, szokás szerint nyelével a földre támasztotta a szerszámot, a kasza azonban szerencsétlenségére kicsuszott kezéből, s estében a mellette álló Kocsis József fején oly súlyos sebet vágott, hogy azt menten elborította a vér. Hogy nem e szánt-szándékkal történt a dolog azt a megindított vizsgálat fogja kideríteni.

— **(Halálozás.)** Lapunk zártakor értesülünk, hogy városunk egyik köztisztvisletben álló alakja, a pécsi orvosi kar nagytekintélyű nesztora, Visy István dr. ma d. u. 2 órakor érte 91-ik évében véletlen baleset következtében elhunyt. Temetése holnapután f. hó 25-én d. u. 5 órakor lesz az apáca utca 12. sz. gyászházából a budai külvárosi temetőben. Az

— Greta!

— Te nem szégyeltesd magad s most meg is akarsz szegni szavadat s itthon maradni, hogy a tengeren utazó emberek feleségei ujjal mutassanak rám s gúnyolva kiáltás utánam: »Itt megy a Greta. Knuth Mende felesége, kinek férjét egy ostoba álom elriasztotta attól, hogy adott szavát beváltsa!«

— Te vagy az a Knuth Mende, akit én annyira szerettem? Az a bátor, rettenthetlen hajós, ki félelmet nem ismert, kinek minden gyönyöre a tenger vihara, a tomboló szélvész volt. Figyelmeztesselek rá, hogy ki voltál egykor, nehogy most gyáva légy s szégyent hozz én reám s gyermeked nevére? Gyáva szószegő akarsz lenni?

A hajós arcán halálsápadtság ömlött el felesége vádoló szavainak hallattára, végre szinte nyögve mondta:

— Balga, elvakult asszony!

— Igen, balga és elvakult voltam — kiáltotta Greta, míg könyei patakként ömlöttek — Elvakult voltam, midőn téged vádoltalak. Bocsáss meg Knuth goromba szavaimért. Hiszem tudnom kellett volna, hogy te most nem beszéltél komolyan, amit mondtál, azt az álom hatása alatt mondtad. Ne haragudj, kérlek, ne váljunk el haraggal egymástól.

Az erős ember reszketett, mint a nyárfalevél.

— Hiába Greta! Minden hiába. Én nem mehetek a többiekkel.

— Tehát mégis! — kiáltott fel az asszony sikoltva, mintha esztét veszítette volna. Tehát gyáva, alávalóan gyáva lettél? Egy közönséges álomkép megrabolhatott minden bátorságodtól? Óh! bár férfi lehetnék, hogy helyt

álljak helyetted. Most már ismerlek Knuth. Innen volt az a rémes álom. Gyávaságod szülte ő!

Itt megakadt az asszony szóáradata, mert a hangos beszédétől felébredt a bölcsőben fekvő kis fiú. Knuth Mende elfordult a feleségétől s hallgatagon a bölcső fölé hajolt, hogy kis fiát elcsendesítse, de Greta szenvedélyes mozdulattal kikapta a gyermeket bölcsőjéből és keblére rejtette arcát, majd villámló szemekkel fordult a hajós felé:

— Ne nyulj a gyermekhez! Ez a fiú az egykori bátor hajósnak, egy igazi norvégiai férfinek a gyermeke!

— Ez az én gyermekem! Ne kényszeríts a végletekig! Asszony add ide azt a fiút!

— Nem addig, míg meg nem fogadod nekem, hogy adott szavadat megtartod.

— Nem tudod, mit kívánsz te szerencsétlen asszony, hiszen nem láttad azt, amit én. Dacolni akarsz a végzettel?

Az asszony gúnyosan kacagott fel:

— Végzetnek nevezed a gyávaságodat? Távozz tőlem! Nem akarlak látni. Gyáva férfinek nem vagyok a felesége!

Mint a villámcsapás, úgy érte ez a néhány szó a hajóst. Megdőbbsen vertek gyökeret lábai, egy pillanatra merően bámult felesége feldúlt arcára, aztán hirtelen kiugrott a szoba ajtaján s onnan kiáltotta vissza:

— Isten veled Greta! — örökre.

— Knuth! — sikoltott utána az asszony, de ő már nem hallotta, vissza sem nézett, hanem mint az örült, céltalanul futott bele a sötét éjszakába.

Alig virradt meg s alig rezgett az első halvány ró-

engesztelő szentmise augusztus 26-án d. e. 9¹/₂ óraker lesz a székesegyházban.

— (A »**Baranyamegyei Gazdasági Egyesület**») ma délután négy óraker a vármegye háza közgyűlési termében ülést tartott *Ország* Lajos egyesületi elnök elnöklése alatt. Az ülésen résztvettek Sey László kir. tanácsos egyesületi alelnök, Tormai Károly alispán, Vörös Mihály egyesületi titkár, ifj. Jeszenszky Ferenc, Biró Imre, Liebbald Béni és Keller István. Az ülés tárgyát képezte a szegedi országos gazdasági kiállításon való részvétel. A tervbe vett külön vonaton való utazás eszméjét a bizottság mellőzni volt kénytelen, miután mindössze 76 kiscgazda jelentkezett az utazásra s így az egyesület csupán a tömeges utazásoknál a magyar államvasut igazgatósága által engedélyezni szokott féláru menetjegyeket fogja igénybe venni. A részvételt illetőleg elhatározta a gazdasági egyesület, hogy arra az egyesület igazgató választmányi tagjait fel fogja szólítani. Eddig az egyesületnek a szegedi országos gazdasági kiállításon való képviselőre: *Ország* Lajos elnök, Sey László alelnök, ifj. Jeszenszky Ferenc, Biró Imre és Keller István jelentkeztek. Ezután az ülés az egyesületnek még néhány lényegtelenebb folyó ügyét intézte el, mi után az ülés véget ért.

— (A **Mezők Egyesület**) ma délután Bánffy Simon elnöklése alatt választmányi ülést tartott, melyen elhatározták a Kardos-uti pavillon kibővítését s a Scholz Gyula által felajánlott madonna-kép elhelyezésére a Bánffy-utat jelölték ki. Kérelmet fognak intézni a pécsi káptalanhoz a jakabhegyi kilátó tatarozása érdekében s fölkéri Budics tábornokot, hogy a Kardos-uthoz vezető jobb ut létesítéséhez telkéből egy részt átengedjen. Több új tag fölvétele után nagy lelkesedéssel egyhangulag lett elfogadva azon indítvány, hogy az új fruhveisi turista ut Kiss József utnak neveztessek el.

Törvénykezés.

§ **Megtámadott kis leány.** Még ez év tavaszán történt, hogy Buzás Ádám pécsi lakos foglalkozás nélküli téglagyári munkás kiment Komlóra, ahol néhány leány pajtása kíséretében találkozott a hét éves Mayer Katalinnal, a kit megtámadott, száját betömte és a földre teperte. Hogy mi szándéka volt a fiatal gyermekleánynyal azt nem tudni, mert merényletének folytatásában néhány arra járó ember megakadályozta. Dacára annak, hogy a feljelentés szerint Buzás Ádám azzal volt vádolva, hogy érzéki vágyainak kielégítésére erőszakosan akarta felhasználni a leánykát, a pécsi kir. törvényszék, mely ma délelőtt foglalkozott ez ügygyel, nem látta fenforogni a büntény kíséretének ismérveit sem, s csupán a könnyű testisértés vétsége miatt egy havi fogházra és 20 frt pénzpüntetésre ítélte vádlottat, mely összeg behajthatlan lévén az négy napi fogházra változtatott át. Ezt az időt azonban vádlott a vizsgálati fogság által kitöltvén, Buzás Ádámot szabadlábra helyezték.

§ **Régi ellenségek.** Novákovits György majsi lakos, már régi idők óta hadilábon élt Kresz Antal ugyanottani lakossal, mert az, Novákovits ipa ellen hatszáz forint erejéig pört indított, s ez összeg erejéig végrehajtást is foganatosított ellene. Mult hónapban történt, hogy az ellenségek kik ezelőtt kerültek egymást, egy lakodalmon összetalálkoztak, s ekkor a rég táplált harag újra fellobbant Novákovits Györgyben, minek azzai adott kifejezést, hogy kést rántva, hét szurást ejtett Kresz An-

tal mellén. Dacára annak, hogy Kresz sérülései súlyosak voltak, a sebesült husz nap alatt felgyógyult sebeiből. Novákovits Antal ma délelőtt a szándékos emberölés büntetvények kíséretével vádlottan került a pécsi kir. törvényszék elé, mely vádlottat négy havi börtönre ítélte.

§ **Két leány egy legény.** Marosi Erzsébet és Aladics Ágnes üszöghi leányoknak közös »ideáljuk« volt, már annyiban, hogy a legényt mindkét leány szerette volna férjnek, ki azonban csak Aladics Ágnes gyöngéd érzelmeit viszonzta. Ezért aztán annyira haragudott Marosi Örsze, hogy a vele együtt mezei munkát végzett Aladics Ágnest egy vasvillával fejbe vágta, úgy, hogy a leány menten elszédült s nehogy a rivális vad haragjában még folytassa az ütlegelést, a többi mezei munkás lefegyverezte a dühöngő amazont, ki ma a könnyű testi sértés vétségével vádlottan állott a pécsi kir. törvényszék előtt. A törvényszék a súlyos testisértés büntette miatt Marosi Erzsébetet hat havi börtönre ilélte. Az ítélet jogerős.

T a n ü g y.

)(A pécsi püspöki lyceum jog- és államtudományi karának a jövő 1899—1900-ik tanév első felére szóló tanrendje megjelent. A tanrend a következő: dr. *Angyal* Pál előadja a jogbölcsezetet heti hat órában és büntető jogi szemináriumot tart heti egy órában. — *Bors* Emil dr. előadja az alkotmányi és kormányzati politikát heti öt órában; a bevezetést a jog és államtudományokba heti két órában; az állami alaptant heti egy órában és a tételes nemzetközi jogot heti négy órában. — *Friedl* Károly dr. előadja a római jog történelmét és institutióit heti nyolc órában és a római perjogot heti két órában. — *Jellasich* István dr. előadja a törvényszéki orvostant heti két órában. — *Késmárky* István dr. előadja a magyar alkotmány és jogtörténetet heti hét órában és az egyházjogot szintén heti hét órában. — *Kopcsányi* Károly dr. előadja az osztrák magánjogot heti hat órában és a magyar magánjogot heti öt órában. — *Mihályffy* Ernő dr. előadja a nemzet gazdaságtant heti öt órában és a magyar pénzügyi jogot szintén heti öt órában. — *Mutschenbacher* Viktor dr. előadja a peres és perenkívüli eljárást heti öt órában; a kereskedelmi és váltójogot heti egy órában. — *Schaurék* Bódog dr. előadja a magyar közigazgatási jogot heti öt órában; a községi közigazgatást heti két órában; a statisztikát heti két órában és a népszaporodási statisztikát heti egy órában. — Végül *Részányi* János előadja a bölcsezeti erkölcsant heti négy órában. A *beiratások* az 1899/1900-iki tanév I. felére f. évi szeptember hó 1—8-ig történnek; e tekintetben a joghallgató urak a szerv. szabályzat 47. és 48. §§-ra, a tandíjfizetést illetőleg pedig ugyanannak 19., 20. és 21. §§-ra figyelmeztetnek. Azon joghallgatók, kik a tandíj aluli felmentésre igényt tarthatni vélnek, az ez iránti folyamodványaikat, kellően felszerelve és a tanári karhoz címezve, a beiratáskor az igazgatónál nyujtsák be. A pót- és ismétlő-alapvizsgálatokat f. évi szeptember 9—15-ig fognak megtartatni. Az *előadások* szept. 16-án kezdetnek meg.

A közönség köréből.

Levél a szerkesztőhöz.

Minden lap és így a »Pécsi Figyelő« is a közvélemény független organuma és programjában Pécs város és polgárai érdekeinek védelmét feladataul tűzte; ennél fogva mi polgárok, kik a város terheit viseljük, tisztelt Szerkesztő úrtól és lapjától várjuk, hogy bennünket a felmerülő közérdekű kérdések iránt már eleve, azok eldöntése előtt felvilágosít s kövendő eljárásunknak irányt szab.

Ezt a »Pécsi Figyelő«-től nemcsak azért várjuk, mert magát függetlennek mondja, de várjuk kiváltképen azért, mert annak élén tisztelt Szerkesztő úr áll, kinek személye garanciát nyujt aziránt, hogy mellékleteknek nem enged befolyást s meggyőződését a most oly gyakran hangoztatott jog, törvény és igazságból meríti.

Kérjük azért tisztelt Szerkesztő urat, ne hagyjon bennünket magunkra és súlyljal bíró szavát érdeklünkben vesse latba s hogy ezt tehesse, engedje meg tisztelt Szerkesztő úr, hogy a számtalan fontos kérdések közül csak egyet veszünk fel, mely bennünket aggodalommal tölt el. Ez a pécsi »Strada di sartori« lakóinak kitelepítése.

Apáink igen bölcsen cselekedtek, a midőn a bűn tanyáit, ha már kiirtani nem lehetett — nem lehet ma sem — egy helyre telepítették és ez által az orvosi és rendőri ellenőrzést lehetővé tették.

Most meg városunk hatósága — Isten tudja miért — az utca lakóit kitelepíteni, a fekélyt felmetszeni és a fertőző anyagot városunkba széthurcolni szándékozik.

Kérdjük már most t. Szerkesztő urat, szabad e ez? Mit szól ehhez a jog, törvény és igazság? Tessék nyilatkozni!

Mi úgy véljük, hogy a mai állapot fenntartását nemcsak a közrendőri és közegészségügyi szempont, hanem magánjogok szentsége is követeli.

Mert a kérdéses utca lakóinak szomszédjai házaikat ezen teherrel szerezték, sőt e szomszédság végett olcsón szerezték, ő reájuk tehát a mostani állapot fenntartása sérelmes nem lehet. De sérelem és nagymérvű anyagi és erkölcsi károsodás éri ám azokat, a kiknek szomszédságukban, vagy akár csak utcájukban a kitelepítettek fészket raknak.

Ezt pedig eltűrni senki sem köteles.

Az a kérdés, lehet-e a kérdéses utca lakóit minden törvényes ok nélkül kitelepíteni és a mostani helyhez kötött iparendelvényüktől megfosztani, — hozzánk nem tartozik, arról elmélkedjenek ők maguk.

Igen kérjük tisztelt Szerkesztő Urat, vesse latba szavát, befolyását; módjában van, mert rendelkezésére áll a nagyhatalmu sajtó.

Több pécsi polgár.

Fölötte megtisztelő véleménynyel vannak irántunk a fönti levél írói, de túlbecsülik a sajtó hatalmát, mert a sajtó csak akkor igazán nagyhatalom, ha az éberem örködő közérzületre támaszkodhatik; de ha a sajtó szava elhangzik a pusztában, ha a közérzület annyira elfásult, hogy nem képes lelket önteni belé: akkor meddő marad minden küzdelme.

Annak idején, mikor a prostitúció ügyében készült szabályrendelet szőnyegre került, fölemeltük mi is tiltakozó szavunkat a büntényeknek az egész város területén leendő szétszórása ellen; lapunk szerkesztője — a kinek személyére a tisztelt levélírók hivatkoznak — a szabályrendelet tárgyalásakor a városi közgyűlésen is rámutatott azokra a veszedelmekre, a melyek a prostitúció decentralizálásából eredni fognak: de úgy a sajtó utján való agitálás, mint a közgyűlési ellenzés hatástalan maradt; a többség megszavazta a tanács előterjesztését.

Az ellenzéknek még azt a méltányos indítványát is leszavazták, hogy a tanács a bordélyházi engedélyek kiadása előtt legalább

a szomszédokat is meghallgatni köteles legyen. A többség azt mondta, hogy bizzuk csak a tanácsra a dolgot, az bizonyára tekintetbe fog venni ugyanis minden jogos és méltányos igényt.

Az ilykép megalkotott szabályrendeletet a kormány is helyhenhagyta, nincs tehát más hátra, mint elvárni a tanácstól, hogy az engedélyek osztogatásánál csakugyan oly igazságszeretettel és méltányossággal fogja gyakorolni a ráruházott diszkrétionális hatalmat, a milyent a közgyűlés tőle annak ráruházásakor föltételezett.

Hogy pedig ezt megtehesse, véleményünk szerint el nem mellőzheti a legközelebb érdekelte környékbeliek meghallgatását, akik esetleg oly nyomós okokat érvényesíthetnek a kért engedélyek megadása ellen, a melyek az ő meghallgatásuk nélkül a figyelmet talán elkerülték volna.

A sajtónak tehát ez irányban már csak az lehet a föladata, hogy éber figyelemmel kísérje az engedélyek kiadásának mikéntjét s tiltakozzék minden kísérlet ellen, amely akár a közérkölciség, akár jogos magánérdek sérelmével járna.

S e részben föladatunkat teljesíteni is fogjuk. *A szerk.*

TÁVIRATOK.

— **Dreyfus a haditörvényszék előtt.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A rennesi haditörvényszék előtt a mai tárgyaláson legérdekesebb volt *Debroni*-nak, *Beaurepaire* tanújának vallomása, ki elmondta, hogy *Dreyfus* megismerkedett egy *Bodson* nevű emberrel, kinek feleségével többször együtt találta. Egy napon *Bodson*nál más vendéget is talált; ez a *német nagykövetség katonai attachéja* volt, kinek nevére azonban nem emlékszik. (Derűlttség.)

Bodson egy izben azt mondta, hogy kikergettetné *Dreyfust* a francia határból, ha akarná; mert *Dreyfus* nem méltó az egyenruhára.

Demange védőügyvéd figyelmeztette ekkor a tanut az általános szólásformákra, melyek mögé rejtőzik. Tanu nem emlékszik a legcsekélyebb dologra se. Fölszólitja a tanut, hogy mutassa be a felebbezési bíróság amaz ítéletét, melylyel őt lopásért elítélték.

Labori védőügyvéd: A constancei bíróság egyéb adatot is adhat arra, hogy ez ember hitelt nem érdemel! Kérem a kormánybiztost ez adatok beszerzésére.

Carrière kormánybiztos: Ez már furcsa!

Labori: Látom, hogy itt minden furcsa, mikor *Debroni*-féle emberekről van szó, ki a német katonai attaséről semmit sem tud s mindenre emlékszik, mi *Dreyfus*ra vonatkozik.

Dreyfus: Önök érteni fogják diszkrétionát, mely *Bodson*éhoz való viszonyomat illeti. Sohasem ebédeltem náluk; sohasem voltam náluk katonatiszttel, vagy külhatalom attachéjával. Kérem, hogy a vizsgálat a tanu megbízhatósága iránt indíttassék meg.

Carrière kormánybiztos: Nem bocsájtkozom bele és nem fogadom el *Labori* úr megbízását.

Labori tiltakozik a fitymáló hang ellen. Ragaszkodik ahhoz, hogy a constancei

bíróságtól kérjék el az iratokat, melyekből kitűnik, hogy igazat mond-e a tanu?

Lebloi: Nekem nincs ellene kifogásom.

Most fölolvassák *Walsinnak* a semmitőszék előtt tett vallomását, melyet tudvalevőleg azóta visszavont s bevallotta, hogy ő a borderó szerzője. Vallomásából kitűnik, hogy *Walsin* a semmitőszék elnökének, *Löw*nek, hetykén megtagadott minden bizonyítékot, csak vádolt.

Löw feszegette a bordero kérdését, kérdezvén, mit tud a borderóról? *Walsin* hivatkozott mindkét katonai bíróságra, mely kijelentette, hogy nem az ő írása.

Löw: De ön maga mondta, hogy *Dreyfus* az ön kezeirása után hamisította!

Löw konstatálja, hogy a borderó ugyanolyan papirosra van írva, milyent *Walsin* asztalán találtak.

Walsin ezután nem akart többet a borderóról vallani.

A semmitőszék előtt ezen vallomás fölolvassása után szünet következett.

Szünet után fölolvasták *Walsin* leveleit, melyeket *Faure* elnökhöz intézett, fenyegetőzve a német császárral, kifejtve, hogy az ügy res indicata és érintve, hogy a revízió elrendelése veszedelmet vonna maga után. *Walsin* ezeket és egyéb leveleket is diktálás után írta.

A védők erre hosszasan szólnak a nyilatkozatokról, melyeket *Walsin* a montsouri parkban történt találkozásokról tett s azokról a nyilatkozatokról, melyeket *Gonse* és *Pellieux* tettek.

Gonse tábornok kijelenti, hogy *Dreyfus* sohasem volt alkalmazva itt. A montsouri parkbeli találkozásokról csak később hallott. *Henry* és *Paty du Clam* ebben az akcióban főnökeiket akción kívül hagyták.

— Mindkettőjüknek szigoruan megtiltottam, szól a tanu, hogy *Walsinnal* tovább érintkezzenek. A hadügyminiszter utasítására a titkos iratokat *Paty du Clam* adta át, kiből szerinte föltétlenül bizhatam. Nyilatkozatommal saját becsületemet védem. *Walsin* hazudott, mikor azt mondta, hogy *Tezenas* inkább a vezérkar, mint az ő védője volt. Hazudott, mikor azt mondta, hogy párbajához én szereztem segédeket.

A tárgyalás tovább folyik.

— **Jókai házasodik.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Egyik estilap írja, hogy *Jókai* Mór megkérte *Nagy Bella* fiatal színésznő kezét. *Nagy Bella* a nyáron át *Makó* Lajos szintársulatának volt tagja s tehetségével oly nagy feltűnést keltett, hogy hamarosan a vígszínházhoz szerződtek. A művésznő ezer örömmel mondott igent a nagy költő megtisztelő ajánlatára.

— **Walsin-Eszterházy Londonban.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Londonból sürgönyzik, hogy az Oxfordstreeten fölismerték a járókelők *Walsin-Eszterházyt* s a tömeg rávetette magát és meg akarta linchelni. A rendőrség közbelépésére azonban sikerült *Walsinnak* kocsin elmenekülnie.

— **Az osztrák attasé újra nyilatkozik.** (A „Pécsi Figyelő“ ere-

deti távirata.) *Schneider* ezredes a Figaronak ismét levelet küldött, a melyben meg erősíti korábbi táviratát, hogy az ő nevében irt jelentés, melyet a *Dreyfus*-pörben fölhoztak, egyszerű hamisítvány.

— **Az osztálysorsjáték nyerevénye.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az osztálysorsjáték mai húzásán a 2997. számú sorsjegy 10,000 koronát nyert.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

Szerkesztői üzenet.

Deckner Márk; Villány. Előbb küldjön be tizenöt krajcárt, mit porto nélkül feladott leveleért fizettünk s akkor majd megízenjük, hogy »Revolver« című »elmeszüleménye« bevált-e?!

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

294. szám.

1899.

Árverési hirdetmény.

Alulírott kiküldött bírósági végrehajtó ezennel közhírré teszi, hogy a pécsi kir. törvényszéknek 1899. évi 6474. számú polg. végzése folytán *Simonfay János* ügyvéd felperes részére, *Repka József* s neje *Veininger Lujza* alperesek ellen 200 frt követelés és járulékaik erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás folytán alperestől lefoglalt és 911 frtra becsült ingóságokra a pécsváradai járásbíró V. II. 115/2. sz. végzésével az árverés elrendeltetvén, annak az alap és felülfoglalt követelése erejéig is, amennyiben azok kielégítési jogot nyertek volna, az ingó árverésnek **Berkesd községben alperesek lakásán** leendő megtartására határidőül 1899. évi szeptember hó 2-ik napjának délelőtti 9 órája tüzetik ki, mikor a bíróilag lefoglalt szobabutor, ágyruha s egyéb szoba és házi berendezések, egy kocsi ülés, egy fedeles hintó, a gazdasági eszközök kivételével 200 frt tőke, ennek 1899. évi február hó 6-tól számított 6 százalékos kamatai 39 frt 27 kr. eddig s a még felmerülendő költségek kielégítésére a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, a mennyiben részükre foglalás korábban eszközöltetett volna és ez a végrehajtási jegyzőkönyvből ki nem tűnik, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólirt kiküldöttnél vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni el ne mulasszák, mert különben csak a vételár fölöslegére fognak utaltatni.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján kifüggesztését követő naptól számított.

Kelt Pécsvárad, 1899. évi augusztus hó 15-ik napján.

Kovácsy Gyula

kir. bir. végrehajtó.